

дуловъ,—благодари по-добръ на Гроздана. Ако не бѣше той да спре конетѣ, никой не можеше помогна.

Вълчанъ нищо не каза, погледна само учителя, улови съ двѣ ржцѣ главата си и запъшка пакъ.

Подпомогнатъ отъ другитѣ селяни, Грозданъ бѣше запрегналъ отново конетѣ. Животнитѣ бѣха се успокоили. Грозданъ седѣше въ колата и здраво държеше юздитѣ. Помогнаха и на Вълчана да се качи. Колата тръгна къмъ Люляково. Отпрѣдъ стоеше и караше конетѣ Грозданъ, задъ него — Вълчанъ. Радуловъ дълго време гледа слѣдъ тѣхъ и очудено поклащаше глава.

— Гарванъ съ гължбица,—задекламира той стиховетѣ на Великсина,—адъ ужасенъ съ рай! Да не бѣхъ ги видѣлъ съ очитѣ си, никога нѣмаше да повѣрвамъ! Никога!

— Защо?—попита Райна, която стоеше до него, още уплашена и блѣда.

— Тия хора сж смъртни врагове, каратъ се и се прѣслѣдватъ отъ години, особено пкъкъ напоследъкъ. И право да си кажа, когато видѣхъ Гроздана наведенъ надъ тоя старъ изедникъ, по-скоро повѣрвахъ, че той се готви да забие ножа въ гърлото му, отколкото . . . ха-ха-ха! Гледай го ти него, добриятъ самарянинъ! Чудни работи ставатъ, наистина, чудни!

—Какво чудно има тука?—каза Райна.—Нима трѣбваше да остави човѣка да се убие?

— Тѣй е, ако бѣше другъ. Но тъкмо тия дни е най-голѣмата разпрания помежду имъ. Тоя, стариятъ, е който го осжди и му взе нивитѣ. Той пкъкъ се канѣше да го убива. И ето . . . Пкъкъ сега въ Люляково вѣрвамъ и подъ камъкъ да го търсятъ. Нали ви разказахъ.— тая нощъ обреха черквата.

— А! Тоя ли е той, Грозданъ!—извика Райна.—Че той не изглежда на крадецъ. Приличенъ такъвъ, стег-